

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

Szerkesztőség:
Főtér 27. szám, hova a lap szellemi részét
illető közlemények küldendők.
Megjelen minden vasárnap reggel.
Kéziratok nem adatnak vissza.

Előfizetési díj:
Egész évre 4 frt — Félévre 2 frt — Negyedévre 1 frt.
Hirdetéseket
a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.
Egyes szám ára 8 kr.

Kiadóhivatal:
Schvarecz Sándor könyvkereskedése, hová az előfize-
tési- és hirdetési díjak küldendők.
Bélyegdij minden hirdetés után 30 kr.
Nyilttér petit sora 30 kr.

Haladunk-e?

Ha visszapillantunk Csongrádváros 20 éves történeti multjára, azt tapasztaljuk, hogy néhány év óta városunk oly rohamosan fejlődik, oly rohamosan halad a kulturális czélok megvalósítása felé, hogy valóban méltó bámulatra ragadja azokat, kik városunkat ez előtt 20 évvel ösmerték; de kiváltképen azokat, kik itt laktak, kik részt vettek azon küzdelmekben, melyek a haladás érdekében vivattak.

Sokat, igen sokat kellett azoknak küzdeniök, kik a város haladását, a város fejlődését tüzték fel jelmondatként zászlójukra; mert hiszen olyan volt népünk, hogy az, a régi szokásaiból és erkölseiből mitsem akart engedni, sőt mi több: ha akadt egy-egy felvilágosodott egyén, ki sikra mert szállni a város haladása érdekében, az el lehetett készülve arra, hogy olyannak tekintik, ki a város

pénzét, a város vagyonát, felesleges vagy éppen önző czélokra akarja elszórní.

Igy álltak a dolgok akkor is, midőn a szomszéd városok, mint Fegyeháza és Szentés rohamos léptekkel haladtak előre. Bármiként vannak is ma Szentésen a társadalmi állapotok, akár milyen harcban állnak is egymással Szentésváros polgárai politikai tekintetben: de azt az egyet, sem az egyik- sem a másik párttól elvitatni nem lehet, hogy akkor, midőn a város fejlődéséről, midőn a város haladásáról van szó, megszűnnek a harcok, és úgy az egyik, mint a másik párt, megtesz mindent, nem riad vissza sem szellemi sem anyagi áldozattól a város haladása és fejlődése érdekében. Tény az: hogy Szentés 20 év alatt annyira haladt, oly rohamosan fejlődött, hogy aránylag ily rövid idő alatt, hasonló fejlődést, hasonló haladást a magyar Alföld egyet-

len egy városa sem képes felmutatni.

Azonban a dolgok nálunk nem úgy állottak, mert a községi képviselőtestület oly egyénekből volt össze állítva, kik a haladásról, a fejlődésről mitsem akartak hallani, mert azt ingyen nem adták, pénzt pedig kiadni, bármilyen szükséges dolgokért is, már csak azért sem akartak, mert azt mondták, „ha ez előtt jó volt így, jó lesz az ezután is“, vagyis az utódok kényelméről, a város kulturális fejlődéséről mitsem akartak hallani. Nagyon természetes, hogy ilyen képviselőtestülettel azoknak a helyzetük, kik másként gondolkoztak, kiknek szándékuk volt a műveltséggel, a kulturával lépést tartani, igen nehéz volt. Éppen azért azokat, kik a képviselőtestületnek ilyen csökönysége mellett is, képesek voltak egyet-mást kivívni, nem csak hogy elitélni nem lehet, sőt ellenkezőleg érdemeiket el kell ismerni. El kell ismerni azt min-

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA.

A hol mulatnak.

(Párisi csevegés.)
Írta: **Ujváry Béla.**
(Vége.)

Chansonetteket itt nem énekelnek, hanem a viágésodák közt fényes balletek gyönyörködtetik az idejára blazirt közönséget. A többi „café concert“-től abban is különbözik a Folies Bergère, hogy itt entrée van: 2 frank, a miért azonban az ember nem kap consommationt. Nagyobóra az idegenek mulató helye ez, mert ide a francia nyelv nem szükséges.

Sokat jártam a „café chantant“-okba, kivált vasárnap délutánonként, mikor a néphumor liúktetését legjobban lehet ott tanulmányozni. Zajos előadások ezek a matinéek: ilyenkor a jókedvű közönségnek minden szabad. Él is a szabadságával: bele szól az előadásba, mert a komikusok egy-egy vers eléneklése után rendszeren két három „verset“ prózában mondanak el, a mit meg már elmondani nem lehet, azt újra éneklük; — vagy éneklí a refrain az énekessel, mint az olasz színházak közönsége a népszerű operáriákat. Az Eldorado azonban nem tart matinéeket „noblesse oblige.“

Párisnak van vagy 120 „café chantant“-ja, mindenféle fajtából; — láttam olyat

is, a hol az énekesnők mindig a színen ültek (az is vonz) s mikor rájuk került a sor: fölkeltek ülő helyökből, kiálltak a „platz“-ra s elénekeltek a nótájukat; olyat is, a hol a közönségből bárki fölmehet a színpadra s elénekelheti, a mit tud (legtöbbször, a miről csak úgy véli, hogy tudja); olyat is, a hol a primadonnát a közönség narancsesal dobálta meg s a szerény hölgy fölszedte azokat a narancsokat és még udvariasan meg is köszönte: olyat is; a hol a primadonnának az egyik néző illetőleg „hallgató“, elragadtatásában egy pohár sört fizetett s nyújtott föl a színpadra, a mit a deli hölgy palam et publice egy huzásra bekebelezett. S általában azt tapasztaltam, hogy leplezetlen frivolság csak utolsó rangú chantantokban található; innét kerülnek ki azok az énekesnők, a kik Németországba, Bécsbe s hozzánk is ellátogatnak vendégszerelésre s a kikiről itélve, nálunk is azt hiszik, hogy Páris a. m. Sodoma és Gomorrha.

Pedig a tisztességes „café chantant“-ok — tisztességesek. Persze ezek sem erkölcsi akadémiák; de a pajzánság legalább illendően nyilatkozik, a mi feledti azt, hogy a — Rubicont átlépték.

A francia dalköltést a párisi chantantok nagy tökéletességre fejlesztették: nem is olyan hálátlan foglalkozás chansonette-et írni; jól megfizetik s ha népszerűvé vált, utcahosszat árulják s mindenütt éneklük, minde-
nütt dúdolják.

A másik hely, „a hol mulatnak“ s a melyről még szólni kívánok: a brasseriek, a sörházak. Csakhogy a francia sörházak egészen mások, mint a miénk, vagy — mivel mi mindenben a németet kopizáljuk — a németéi. Ezekben az emberek többnyire békés nyárspolgárok: söröznek, „gollascht“ vagy frankfurti kolbászt esznek („gollascht“ még Frankfurtban is kaptam, de frankfurtit nem); — na meg poltízálnak. A francziák, — legtöbbször tízes vérű diákok, — vagy mint a mi aristokrata országunkban mondanók: egyetemi „polgárok“ — a maguk sörházaiban sört csak keveset isznak, erősebb alkohol tartalmú italokat annál többet.

Korcsmázás, olyan értelemben mint nálunk, hogy az ember beül egy vendéglőbe vacsorálni, aztán ott éjfélig, sőt azontul is eliddegál — Párisban nincs. Az étkező helyiségek legfőleg est 9 óráig vannak nyitva; 8 órán túl azonban már „tarde venientibus ossa“ az is „csak a rossza.“ A párisi ember, mikor elköltötte ebédjét: fizet, nem a „Zählkellnernek“, mert olyan csak a „sörházakban“ van, hanem a pénztárnál s odébb áll. Kávéházba megy, meginni cognacos kávéját, vagy a boulevardra, elvégezni sétáját, míg a színház ideje: nyolczkor, vagy kilenczkor elérkezik. Hol iszik tehát a párisi nép? A „nép“: a munkások s a polgárok a „marchand de vin“-nél: a borkereskedőnél. Ilyen aztán van bőven; egy pohár bort is lehet náluk inni,

denkinek, hogy voltak egyes férfiak, kik a tanügy érdekében mindent elkövettek és azt olyan színvonalra emelték, hogy ma sem áll magasabb színvonalon. Tehát azt lehet mondani, hogy a tanügy alapját ők vetették meg, ezen a téren uttörők voltak. Egy megbocsájtathatlan hibájuk volt, és ez az: hogy a hatalmat, a város kormányzatát, a város vezetését megosztani azokkal, kik arra szintén hivatva lettek volna, nem akarták; féltették a hatalmukat és befolyásukat. És éppen azért nem riadtak vissza még a Csattárral való szövetségtől sem, sőt ennél tovább is mentek: kizárták a képviselő testületből minden intelligens embert csak azért, hogy a hatalmat a város kormányzatában maguk gyakorolják, hogy maguk maradjanak a „mindenhatók“, hogy csak úgy legyen minden, mint ők akarták.

Az bizonyos és tény, hogy csakugyan az történt mit ők akartak, mert a képviselőtestület „szájuk ize szerint“ volt összeállítva, úgy szavazott — úgy cselekedett amint akarták vagy parancsolták.

De ezen visszás állapot sokáig nem tarthatta magát már csak azért sem, mert az illetők hatalmuk biztos tudatában oly dolgokat vittek keresztül, melyek úgy az egyesek önértékét, mint a nép érdekét mélyen sértették. Ennek azután az lett a következménye, hogy felül kerekedett egy új áramlat,

mely a régit elseperte. Más egyének, más elvekkel kerültek a város kormányzatára.

A hatalomra emelkedett új férfiak, kiknek legnagyobb része az ifjabb nemzedék szülötte, egész más irányba terelték a város kormányzatát. Legelső dolguk volt, a képviselőtestületet oly egyénekből állítani össze, kik a város jövőjét és a nép érdekét szívükön viselve, kitartással küzdenek azon zászló alatt, mely zászlóra jelmondatként a város haladása és felvirágoztatása van felírva!

Az igaz, hogy azoknak a helyzetük, kik ma Csongrádváros ügyeit vezetik, sokkal könnyebb, mint azoké volt, kik ezelőtt vezették a város kormányzatát; mert nem csak a képviselőtestület értelmesebb egyénekből áll, mint azelőtt, hanem a nép is másként gondolkozik. Azok, kik a néppel gyakrabban érintkeznek, tapasztalhatják azt, hogy az újabb nemzedék, egészen másként fogja fel a helyzetet, mint a régi. Az újabb nemzedék belátja azt, hogy habár nagy anyagi áldozatba kerül is némely dolgoknak keresztül vitele de, ha szükségesnek tartja a város haladása érdekét, nem retten vissza semmiféle áldozattól.

Az újabb nemzedék egyik kimagasló alakja azon férfi, kit legközelebb a nép bizalma a birói polczra emelt anélkül, hogy ő ezen állást kereste volna, vagy esenkedett volna

utánna, sőt mi több, annyit mondhatunk, hogy nagy áldozatot hozott Csongrádvárosának akkor, midőn saját érdekeivel nem sokat törődve, a birói állást a város érdekében elfogadta.

Ezen férfi Herke Ferencz polgártársunk, Csongrádváros érdemes birója.

Herke Ferencz kimondotta azt, hogy *mindent elfog követni, nem riad vissza semmitől, de a város ügyeit rendezni fogja; mindazon eszméket megfogja valósítani, melyek a város haladását előmozdítani fogják.*

Valóban alig néhány hete, hogy Herke Ferencz a birói székben ül, már is oly czélok megvalósításához kezdett, melyek ha végrehajthatnak, elévülhetetlen érdemet biztosítanak számára.

Eltekintve attól, hogy a „dűlőutak“ rendezését tényleg megkezdették, eltekintve attól, hogy a város kiköveztetését tényleg megkezdették, továbbá a vasúthoz és a gőzhajó állomáshoz vezető mű-ut kiépítéséhez legközelebb hozzá fognak, van egy terv, mely ha létre jön, hálával fog az utókor visszaemlékezni azokra, kik ezt megvalósították. Ez a terv — az „ár-tézi kut“ furatásának a terve.

Mint mindannyian érezzük és tudjuk, hogy a zavaros Tisza vize különösen akkor, midőn áradásban van oly undorító, de amellet oly egészségtelen is, hogy valósággal egészségünk elleni merényletet követünk el

nem kell mindjárt — literrel kezdeni! Hanem ezek a borkereskedő urak nagyon szerényen nevezik magukat így, mert valósággal nem csak bort, hanem absinthe-et s mindenféle más szeszes italt is lehet náluk kapni. Sőt regény és színmű tárgyat is; legalább Zola itt vette az „Assommoir“ tárgyát, a mit a budapesti népszínház mint „pálinkát“ mért ki, A nép tehát a „marchand de vin“ eknél iszik.

Az urak, a mi az itteni köztársasági világban annyit jelent, hogy a gazdagok — a Chevet, Brébant és más boldog vendéglősök cabinet séparéban, éjfél után, opera előadás után, mert ballejtánczosnők társaságában. Sardou mutatta be a „Váljunk el“-ben.

A diákok meg — a diákok a „Sörházban“ isznak. Sört is, de egyebet is; mondhatnám mindent, rendszertelen rendszerben. Nem a mint megkívánják, hanem a mint a pinczernő kívánja. Mert a brasseriekben „nemberek“ szolgálnak; — nem merem azt mondani, hogy leányok; sem azt, hogy asszonyok, S ezt nem gúnyolódásból mondom, mert én nem szoktam gúnyolni azokat, a kik számalomra méltók. Ezek pedig valóban számalomra méltók. Délután 2 órakor már meg kell jelenniök a „sörházban“; ilyenkor nyitják meg a „brasserieket“, de rendszeren csak este felé kezd gyűlni a közönségük, S tart a mulatság éjféltől kettőig. Mikor aztán a pinczernő leszámol a gazdájának, 12 órai munka után marad vagy 15—20 frank fölöslege, a mit úgy borivalóképen kapott a vendégektől. A manóba! hisz ez szép kereset! Bizony az, még Párisban is. Csakhogy az a szép 20 frankos arany keservesen van ám megérdemelve.

Volt Párisban egy magyar orvos barátom — a nevét nem mondom meg, mert — a fehér holló! — nem engedi, hogy reclameot csináljak neki. Ezzel a barátommal, ki mint idegyógyász a Charcot világhírű klinikáját látogatta, kimentem a Salpétriérebe, a hol az idegeire beteg emberiséget gyógyítják, villanyossággal s egyebbel. Feltűnt nekem, hogy három annyi nő van ott, mint férfi s a legtöbb fiatal. Ezek brasseriekben „dolgoztak“,; sörházi pinczernők voltak — mondá barátom. Ekkor határoztam el, hogy a brasserieket megnézem.

Kitűnően jövedelmező fizetek ezek a brasseriek. Néhány ezer frank tőke elegendő egy ilyen sörház megnyitásához s az a néhány ezer frank oly busás kamatokat hajt, hogy a tulajdonos 7—8 évi „munka“ után évjárdévásárolhat s oda ülhet a Szajna partjára a nyárspolgárok közé halászni. Mert mi egy ilyen sörháznak a lettára? Mennél több tükrös, márványasztalok, székek poharak, kis tányérok; sör — a mit mindennap frissen lehet beszerözni — bor, absinthe s egyéb alkoholt félék és egy tükrös pénztár, mint a milyen a mi kávéházainkban is van. Voilà tout! Ez minden. S mi a vonzó ereje, a mágnes? Azok a szépszemű és jó ivású pinczernők. Mert egy brasserie pinczernőnek úgy kell inni tudnia, mint egy német kefekötőnek. Neki jó példával kell előljárnia; ezt a „patron“: a tulajdonos jó előre lelkére köti, mert tudja, hogy „exempla trahunt“, hogy a példa vonz. S a vendégek csak úgy csinálják, az ivásból bravourt, ha maguk előtt látják Éva egyik leányában megszemélyesítve a Danaidák hordóját. A brasseriek pinczernőjének

pedig feneketlen gyomorral kell bírnia. Hogy a gazdája hordója minél inkább ürüljön s a zsebe minél hamarabb megteljen. Hogy aztán tudhasson az üzletén; hogy gazdagodjék meg más is!

S mivel a brasserie-pinczernő havi jövedelme havonként 450—600 frank s a feltételek „conditio sine qua non“-ja a feneketlen gyomor: azért a szép keresetért azok a számalomra méltó teremtesek megtanulnak úgy inni, hogy a ki a történetik folytatását a Salpétriéreben nem látta, nem hiszi, hogy valóban tudnak is. Pedig csak a mig ide nem kerülnek. Mert ha valaki, kivált nő, naponként megiszik vagy hat pohár sört; öt kávét cognackal; hat absinthe; négy fine „Champagne“-t; nyolcz „grog american“-t (higitott vörös bor, cukorral melegítve); néhány curaot: annak az idegei bizonyly rövid időn tönkre mennek. Mivelhogy az alkohol éget, rombol, öl, mint a választó-víz. Nincs oly sok idegbajos tán az egész világon együtt véve sem, mint a mennyi van Párisban. Mert itt még a sört is erős szeszszel keresztelik meg: a francia ember az igen erősen izgató italokat szereti, s bár az ember-irtó folyadékokra nagy adó van vetve: nagy keletük van. Kivált brasseriekben! Képtelenségnek tartanám, ha magam szememmel nem láttam volna: mennyi idegszagató szeszes italt képes egy alkalmas médium meginni, ha „mulat.“ Pedig a brasseriekben mulatságból isznak.

Mikor végre már még sem fér beléjük — a példaadó tünderekbe t. i., akkor aztán „fine Champagne“ helyett tiszta vizet adnak maguknak. (Az is olyan a színere nézve, mint a tiszta víz.) Csakhogy jaj annak a pin-

akkor, midőn azt isszuk.

De a bajon eddig nem segíthetünk, mert városunk oly szerencsétlen talajon fekszik, hogy nincs egy pontja a városnak, hol jó kútvizet lehetne nyerni. Ennek pedig az az oka, hogy a talaj nagymennyiségű égvényes sókat tartalmaz és ezen égvényes sók a kútvizben feloldva, annak vagy kellemetlen édes, vagy lúgos, vagy esetleg sós ízt adnak. Így van ezzel nem csak Csongrádvárosa, hanem az egész Csongrádmegye is.

Megyénk nagyobb városai: Szeged, H. M.-Vásárhely, Szentes, mivel a haladással iparkodtak lépést tartani és azon felül belátva azt, hogy mennyire fontos a jó italú és egészséges víz, mennyi bajtól, betegségtől menekszik meg az által a lakosság, ha egészséges ivóvízhez jut: már régebben furattak „artézi kutakat.“

A példán okulva, ma már Mindszonten is megkezdették egy artézi kut furását. Tehát azt lehet mondani, hogy csak is Csongrádvárosa maradt hátra, csakis Csongrádvárosa nem gondoskodott arról, hogy polgárai jó, iható és egészséges vízhez juthassanak.

Azonban mint örömmel értesültünk, Herke Ferencz Csongrádváros lelkes bírása intézkedett arról, hogy legközelebb, már a jövő hónapban hozzá foghassanak egy, esetleg ha olcsóbban kikerül, több „artézi“-kút furásához. A holnap tartandó közgyűlésen, az előljáróság be is adja erre nézve indítványát a községi kép-

vezetőnek, sőt annak a brasserieinek is, ha a vendégek a „csalást“ észreveszik! A tulajdonos rögtön elcsapja az álnokot, pedig az neki csak haszon, ha egy pohárka kúti vizet 60 centimeért adhat el. Annak a szegény leány nak meg a kútvíz egészségesebb! Csak hogy a vendégek nem ismernek elnézést, nem ismernek tréfát. Ők kegyetlenül megkövetelik, hogy a pinczérnök ne kútvizet, hanem szeszes italokat igyanak. Hiszen ők fizetik! S ha egy ilyen „multságért“ kiadnak 10—20 frankot, s adnak nekik 2—3 frank borraivalót, akkor meg is követelhetik, hogy igyanak annyit, a mennyit hivatásuk magával hoz. Csoda-e aztán, ha ezek a szegény teremtesek rövid idő múlva a Charcot klinikájára jutnak, s mivel egy pohár sör ára 35—40 centime: a patronok néhány évi munka után valóban ott ülnek a szajnaparti halászközt?

Ezek a brasseriek pedig nagy csapás a fiatalságra is. Jobb sorsra érdemes erőiket itt emésztetik meg — multságból. Mert a francia diákok ide járnak mulatni, mint a német diákok a Kneipékbe.

Ezt az egyet aztán igazán rosszul tanulja el a francia a némettől? S tőle tanulja el; hiszen már vannak egészen német stilszerű sörházak, gót izlésű ablakokkal, székekkel, tügyfa asztalokkal. Ez persze nem baj; hanem a hogy ezekben a sörházakban mulatnak, idegromboló módon, szaporitva az idegesek s elmebetegnek számát: az már baj.

A köztársasági kormány, remélhetőleg, nem fogja sokáig tűrni ezeket — a „mulató“ helyiségeket. A szajnaparti halászközt számát szaporítani fölösleges; a hiszterikusok nagy számát meg — vétek. Ha pedig a párisi rendőrség egyszerre mind bezárná a brasserieket, azért maradna még elég más hely. a hol a párisiak mulathatának.

viselő testülethez. Tehát a községi képviselő testülettől függ, hogy az artézi kut mentül előbb létesíttessék.

Mi pedig meg vagyunk arról győződve, hogy nem fog akadni a képviselő-testület kebelében egyetlen-egy képviselő sem, ki ezt örömmel és lelkesedéssel meg ne szavazná!

Örömlőnkre szolgál konstatálnunk azt is, hogy Csongrádváros jelenlegi bíráját, Herke Ferencz urat oroszán rész illeti meg az érdemből és ha községünk lakossága támogatni fogja őt áldásos működésében, akkor a haladás biiztos útján találjuk magunkat.

Mi pedig nem késünk kijelenteni, hogy derék bíránkat, Herke Ferencz urat üdvös törekvéseiben teljes tehetségünkkel és erőnkkel fogjuk támogatni!

Ujdonságok.

— június 21.

Lapunk mai számának mellékletében a „Budapesti Hírlap“ e kiváló gondnal szerkesztett fővárosi napilap előfizetési felhívását és Ohnet György hírneves író „A gyűlölség adója“ című regényének kezdetét közöljük.

— Dr. Szivák Imre országgyűlési képviselőnk, az esti vonattal körünkbe érkezik, szeretett képviselőnk több napig fog időzni választói között.

— Uj ügyvédi iroda. Dr. Csongrádi Gábor földnök, az ügyvédi vizsgálat sikeres kiállása után, irodáját (Sohlya Gyula ur házában) a mai nappal megnyitotta. Szerencsét kívánunk működéséhez.

— Pénztár vizsgálat. Balogh János megyei árvaszéki elnök, Soós Pál ügyész és Hódi Pál alszámvevő e hó 18-án megvizsgálták a helybeli árvapénztárt, hol mindent teljesen rendben találtak.

— A miniszterelnök válasza. A csongrádmegyei állapotok tárgyában Komjáthy Béla orsz. gyűlési képviselő által betervezett interpellációra a miniszterelnök megadta a választ. Válaszában kiemeli, hogy a csongrádmegyei egyes esetek nem valami szépek, ezt elismeri; de hogy Csongrádvármegyében nem fogják föl a helyzetet, hogy akár a kormány, akár a főispán erőszakosan üldöznék Csongrádvármegyét, arra nézve a miniszter felolvassa a május 25-ikén tartott megyegyűlés ismeretes jegyzőkönyvét, melyben a törvényhatóság tiltakozik az ellen, hogy a f. évi április hó 22-ikén a nagyméltóságú m. kir. belügyminiszteriumnál jelentkezett magánpanaszok a vármegye küldötteinek tekintessenek. Ezután a miniszterelnök kijelentette, hogy a csongrádvármegyei főispán nem igen kellemes földatara vállalkozott, midőn ezen régebbi időtől ott lappangó hajókat tisztázza és az adminisztrációt rendbehozza. A főispán — a miniszterelnök felfogása szerint — bár szigorúan, de tárgyilagosan és egész helyesen jár el, a miért is őt abbéli működésében, hogy ezen kérdéseket tisztázza s a folyamatban levő fegyelmi ügyeket befejezze, ezental is teljes erővel támogatni fogja. — A ház tulnyomó többsége a miniszterelnök válaszat tudomásul vette.

Színészet. Mezey Béla színtársulata kedden érkezik városunkba és csütörtökön kezdi meg az előadásokat.

— Néptelen alakuló közgyűlés. A múlt vasárnap tartotta meg alakuló közgyűlését, az „Általános munkás-segélyező és rokkant (ujabban roppant) pénztári egyesület csongrádi előhelye.“ A gyűlésen mindössze vissza 17 iparos és iparos-segéd jelent meg. Ezen 17 iparostól kellett megválasztani: elnököt, alelnököt, jegyzőt, helyettes jegyzőt, 6 választmányi tagot, és 6 pótagot. Így azu-

tán kénytelenek voltak a jelenlevők egymást bevélasztani, mert Csajághy Lajos alelnök tiltakozott Ugrai Albert, a központ által ki-nevezett pénztárnok azon indítványa ellen, hogy a távol levőkől is válasszának. Megválasztattak, elnöknek: Zsadányi asztalos mester, alelnökül Csajághy Lajos, jegyzőül: Szilber János, ki azonban kijelentette, hogy annyira megunta már a tollforgatást, hogy semmi esetre sem hajlandó elfogadni, ennél-fogva ajánlotta maga helyett Magdics Kálmánt, kit azután 17 szóval O ellen megválasztottak. A legnagyobb küzdelem volt azonban, a bizottsági tagok megválasztásánál, mert senki sem akarta elfogadni, végre 17 egyhangú szónak engedve, 12-en megválasztattak. Arra pedig el vagyunk készülve, hogy a „Tiszavidék“ jövő számában jól kikarjuk a magunkét, amiért szószerint és hiven adtuk vissza a t. egyesület alakuló gyűlését. Pedig hát mi nem tehetünk róla, ha Dr. Csillag (igazabban Stern) Zsigmond és Kürschner Adolf nemzetközi hazafiak protektorátusa alatt álló egyesülettel nem rokonszenvezünk. Mert hát azt is tudjuk, hogy Kürschner Adolf ur a multkor, midőn lázító körutjából Csongrádra érkezett, ha meg nem ugrik, rendőri felügyelet alatt bérmentesen utazott volna Pestre. Azt pedig nem szeretjük, ha egy rendőri felügyelet alatt álló egyén a vezetője oly egyesületnek, mely egyesület pénztárába, a munkások véres-verejtékeivel szerzett „piczulák“ vándorolnak be.

— Iskolai vizsgálatok. Az elmúlt hét a tanulóké volt. Hétfőn, kedden, és szerdán a polgári iskolai tanulók, a hét többi napjain pedig az elemi iskolai mindkét nemű ifjuság számolt egy évi sáfarkodásáról. Még e hó 22-én hétfőn a kültéri és új iskola tanulói vizsgáznak, azután csendesek lesznek az iskolák; két hónapig néma csend honol az iskolák falain belül. Pihenjenek és vigadozzanak gyermekeink, különösen megérdemlik a vakációt azok, kik jól vetettek és jól arattak.

— Népszerűség romjai a szentesi I. alválasztó kerületben üresedésben volt egy megyebizottsági tagsági hely, melyet f. hó 17-én töltöttek be. A jelöltek Dr. Mátéffy Ferencz a „Szentes és Vidéke“ felelős szerkesztője, és Sima Ferencz a „Szentesi Lap“ felelősszerkesztője voltak. Sima Ferencz 3 szavazata ellenében Dr. Mátéffy Ferencz 119 szavazattal választott meg.

— A tiszai közfürdőt Kátai Pál építőmester már beállította és várja a közönséget, a közönség pedig a jó időt; mert mióta a fürdő készen áll, azóta az idő hívós és nem kerül vállalkozó, ki óhajtaná a hideg fürdőt. De hát ez már nálunk szokott dolog. Míg a fürdő nem volt készen, kánikulai napokat éltünk; most fordult egyet a szeszélyes időjárás és felső kabátba bujtatta még az edzettebb sport-embereket is. Jósolni nem akarunk, de alapos a kilátásunk arra, hogy a szintársulat megérkezésekor itt lesz az eső is és akkor fucs a fürdésnek — meg a színháznak is.

— Tekintetes Szerkesztő úr! A „Tiszavidék“ mult vasárnapjának ujdonsági rovatában „Egy kalandos hajadon“ cím alatt én — de különösen jegyesem Justin Viktorka annyira meg voltunk bucczolva, hogy azt szó nélkül nem hagyhatom. Nagyon sajnós dolog az tek. Szerkesztő ur! ha oly egyének szerkesztenek lapot, kik annyit értenek hozzá, mint „hajdu a harang öntéshez.“ Az ilyen firmák azután, mivel komoly dolgokról nem képesek írni, hát kénytelenek botrányokat hajhászni. Én nem tartom magam tökéletes művelt embernek, de kijelentem mindenkinek, hogy műveltség tekintetében sokkal felette állok a „Tiszavidék“ és annak munkatársai felett. Nagyon eljöhethetnek még hozzám műveltséget és tisztességet tanulni. Kérem a tekintetes szerkesztő urat, hogy soraimnak be-cses lapjában helyt adni szíveskedjék. Öszinte tisztelője: Farkas a Balázs, csongrádi I-es zenekar primása.

